

Arrest

nr. 274 677 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 februari 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“M., G. (..) (xxx)

nationaliteit: Armenië

geboren te Jerevan op (...) 1960

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij verklaart dat hij samenwoont met zijn zoon, schoondochter en kleinkinderen, dat hij een gezin vormt met hen en dat hij zorgt voor zijn kleinkinderen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne beneficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu legt betrokkene dergelijke bewijzen niet voor. Hij legt enkel een attest 'samenstelling gezin' voor. Echter, het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32, RvV, arrest nr 246150 van 15 december 2020). Het loutere gegeven van samenwonen volstaat niet om de bijzondere afhankelijkheid aan te tonen. De loutere verklaring dat betrokkene mee zorgt voor zijn kleinkinderen doet geen afbreuk aan deze vaststelling en bewijst niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Betrokkene wijst er nog op dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Dat het hier ook kan gaan over relaties die zakelijk van aard zijn. In dit kader verklaart hij dat hij kan werken en dat hij zijn kansen op werk zal verliezen als hij zijn aanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging van zijn thuisland. Ten bewijze hiervan legt hij een arbeidscontract voor. In dat contract lezen we dat dit van start gaat van zodra 'hij verblijf toegewezen krijgt'. Aangezien betrokkene momenteel niet in het bezit is van een verblijfsmachtiging is het arbeidscontract dus nog niet ingegaan en dient dit niet verbroken te worden. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst betekent dus geen breuk in de zakelijke relatie.

Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. Betrokkene is vrij om terug te keren naar België van zodra hij voldoet aan de wettelijke bepalingen. Op het contract vinden we geen einddatum zodanig dat niet bewezen is dat betrokkene zich niet opnieuw kan wenden tot deze werkgever bij zijn eventuele terugkeer.

Betrokkene roept verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe hij zijn aanvraag zou kunnen richten. Hij dient zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Betrokkene verklaart dat dit niet haalbaar is voor hem omdat het een verre reis is. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt nog aan dat hij bij niemand terecht kan, dat hij geen familie heeft in Armenië en dat hij geen financiële middelen heeft om dit te dragen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene nog een zoon heeft die in Rusland woont. Betrokkene kan zich wenden tot hem om hem te ondersteunen. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene bij niemand terecht kan in Armenië waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim vijftig jaar in Armenië, waar hij geboren en

getogen is. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene bovendien vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niemand meer zou hebben en dat hij niet beschikt over de nodige financiële middelen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst nog naar het feit dat de grenzen gesloten waren omwille van de pandemie (Covid 19). Momenteel is het echter opnieuw mogelijk om te reizen en België te verlaten om de aanvraag in te dienen in zijn thuisland.

Betrokkene verklaart dat hij een tijdje wettig in het land verbleef en verwijst daarbij naar zijn procedure inzake zijn verzoek tot internationale bescherming en naar de periode dat zijn vraag tot medische regularisatie ontvankelijk verklaard was. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn aanvraag om internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 19.07.2010 een verzoek in tot internationale bescherming. Deze procedure werd op 08.11.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene wist ook dat, nadat zijn verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter ontvankelijk was verklaard, zijn verblijf slechts werd toegestaan voor de duur van het verdere onderzoek in het kader van zijn verblijfsaanvraag. De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan één jaar en vier maanden voor de procedure inzake zijn verzoek tot internationale bescherming en iets minder dan één jaar en acht maanden voor de procedure inzake zijn verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Volledigheidshalve dient nog opgemerkt worden dat betrokkene nog vier andere verblijfsaanvragen op basis van artikel 9bis indiende respectievelijk op 15.04.2011, 26.07.2012, 29.01.2013 en op 02.08.2013. Elk van deze aanvragen werd onontvankelijk verklaard, respectievelijk op 18.07.2011, 29.07.2014, 29.07.2014 en op 02.08.2013. Deze beslissingen werden respectievelijk op 02.03.2011, 06.11.2014, 06.11.2014 en op 29.08.2013 aan betrokkene betekend.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene al ruim 10 jaren in België verblijft, dat hij perfect Nederlands spreekt, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie en initiatie in de informatica heeft gevolgd, dat hij goed is geïntegreerd en dat hij werkbereid is) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig middel: schending van artikelen 9bis en 62 Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 24 van het Handvest

DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

1.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar verschillende arresten van het EHRM en van uw Raad zoals het arrest nr. 246 150 van 15 december 2020 om te stellen dat de gezinsband tussen verzoeker en zijn zoon, schoondochter en kleinkinderen geen beschermd gezinsleven is. Samenwoont is immers niet voldoende om de 'bijzondere afhankelijkheid' aan te tonen. De loutere verklaring dat betrokkene mee zorgt voor zijn kleinkinderen wijst niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid.

In het arrest nr. 246 150 van 15 december 2020, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing wordt gesteld:

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en a fortiori broers en zussen of andere meerderjarige familieleden. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.”

Welnu, in casu wordt aangehaald dat:

“Verzoeker woont bij zijn zoon, schoondochter en kleinkinderen. Ze hebben allen wettig verblijf. Ze vormen een gezin. Verzoeker zorgt mede voor zijn kleinkinderen aan wie hij zeer gehecht is en omgekeerd. Zijn kleindochter Viktoria gaat hier naar school en verzoeker gaat ze regelmatig halen en brengen, terwijl de ouders uitwerken zijn. Hij zorgt ook voor het 3 maanden oude kleinzootje, Robert.”

In casu is aangetoond dat verzoeker samenwoont met zijn familie én zorgt voor de kleinkinderen, hij gaat wandelen met de kleinzoon en brengt en haalt de kleindochter van school én verzoeker en kleinkinderen zijn aan elkaar gehecht én de kleinkinderen hebben nooit anders geweten dan dat verzoeker deel uitmaakt van hun gezin. Zie ook de bijlagen bij de aanvraag 9bis met verklaringen die in bijlage worden toegevoegd. Verzoeker is geen grootouder die af en toe wordt bezocht. Hij maakt deel uit van het gezin van zijn zoon, schoondochter en kleinkinderen.

Er is hier duidelijk sprake van een bijzondere afhankelijkheid: emotionele, materiële, praktische enz.

2.

Artikel 24.2 van het Handvest stelt – net als artikel 22bis Grondwet – dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechten comité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cfr. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12.)

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (quod in casu), vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest (RvV nr. 123.160 van 28 april 2014).

Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waar bij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in

het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan RvV X - Pagina 9 e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha / Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135 - 136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 78)."

Zelfs indien artikel 24 Handvest of artikel 22bis Grondwet geen uitdrukkelijke woordelijke motiveringsverplichting zou incorporeren, moet minstens wel uit de beslissing kunnen blijken dat hiermee afdoende rekening werd gehouden.

In casu valt niet te begrijpen voor verzoeker hoe het weigeren van een verblijfsaanvraag enigszins de hogere belangen van het kind ten goede zou komen. De bestreden beslissing gaat dan ook in tegen artikel 8 EVRM in combinatie met artikel 3 IVRK, artikel 22bis GW en artikel 24 van het Europees Handvest.

3.

Het argument van integratie en opgebouwd sociale en professionele leven houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het begrip "privéleven" dient veel ruimer geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Zelfs het EHRM heeft herhaaldelijk aanvaard dat het hebben van sociale contacten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan ressorteren (EHRM, 25.09.2001, PG en JH/Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24.04.1996, Boughanemi/Frankrijk).

In hoofde van verzoeker is er sprake van sociale relaties. Ook professioneel kan hij onmiddellijk aan de slag.

Gelet op deze mensenrechten en deze rechtspraak is duidelijk dat de verwerende partij de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid van artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar welke reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land.

Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht.

4.

Volgens de verwerende partij volstaat de afwezigheid van een Belgische Ambassade in Armenië niet als buitengewone omstandigheid omdat andere Armeniërs dan de verzoeker met dezelfde problematiek worden geconfronteerd.

Het is geen motief dat dit voor andere Armeniërs geldt. De ingeroepen omstandigheid dient beoordeeld te worden, niet vanuit 'andere Armeniërs' maar vanuit de specifieke individuele situatie van verzoeker.

Dit is juist de essentie van de aanvraag 9bis VW, aantonen waarom het voor de verzoeker bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in Moskou, voor de verzoeker is dat omdat:

"Dit is voor verzoeker niet haalbaar aangezien dit een verre reis is. Hij kan er bij niemand terecht, heeft er geen inkomen in afwachting van de beslissing op de visumaanvraag. Bovendien kan verzoeker die kosten van een reis en overnachtingen niet dragen. Hij zou gedurende maanden, mogelijks jaren verwijderd zijn van zijn familie, die hem hier ook nodig hebben."

Verzoeker neemt aan dat niet 'andere Armeniërs' hetzelfde probleem hebben. Zij kunnen misschien wél financiële middelen hebben, maar bv. geen gezinsleven hebben enz.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de broer van verzoeker in Rusland maar die woont al jaren niet meer in Rusland, daar kan hij niet terecht. Verzoeker heeft tevens geen familie meer in Armenië, hij is gescheiden van zijn vrouw. Zijn enige familie bevindt zich in België, zoals gesteld in de bestreden beslissing.

De verwijzing naar IOM gaat tevens niet op, aangezien die betrekking heeft op een definitieve terugkeer. Verzoeker kan geen beroep doen op hulp van het IOM om een aanvraag in te dienen bij de Belgische Ambassade in Moskou en dan terug te keren naar België. Dit is niet de bedoeling van de hulp van het IOM.

De bestreden beslissing is onjuist en in strijd met de gegevens van het dossier. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

5.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat de betrokkene wist dat zijn verblijf in de asielprocedure en de procedure 9ter VW voorlopig werd toegestaan en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten en dat niet deed, dat een zekere behandelingsperiode geen recht geeft op verblijf.

Deze redenering gaat niet op.

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

De aanwezigheid van verzoeker sinds 2010 werd door de bestreden beslissing genegeerd door het niet in aanmerking te nemen

De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

6.

Verzoeker heeft naast zijn lang verblijf ook zijn goede integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie en verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

7.

Verzoeker heeft in België gewerkt, heeft meerdere werkbeloften en is werkwilbig.

De bestreden beslissing stelt in dat kader dat verzoeker niet gemachtigd is te werken en dus kan dit element niet worden aangenomen als buitengewone omstandigheid. Dit is niet ernstig.

Zoals eerder gesteld is het precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan een vreemdeling die niet legaal op het grondgebied verblijft en dus niet gemachtigd is om te werken, maar die hier lang (ic zeer lang) verblijft en bijgevolg professionele relaties heeft ontwikkeld.

Door deze redenering holt de verwerende partij de betekenis van de procedure voorzien in artikel 9bis VW volledig uit.

8.

Oorlog van Rusland met Oekraïne.

Verzoeker keert in de quasi- onmogelijkheid om terug te keren naar Moskou. Hij is bijzonder moeilijk om er te geraken er terug te vertrekken.

<https://russia.diplomatie.belgium.be/nl>:

“Steeds meer luchtvaartmaatschappijen annuleren hun vluchten van en naar Rusland. Vele landen hebben hun luchtruim voor Russische luchtvaartmaatschappijen gesloten.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (cf. RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als

buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partij is het oneens met de beoordeling inzake haar gezinsleven met haar zoon, schoondochter en kleinkinderen. Zij meent dat er wel degelijk sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden en dat het hoger belang van de kleinkinderen door de bestreden beslissing geschaad wordt.

2.7. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij als volgt overwogen: *“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij verklaart dat hij samenwoont met zijn zoon, schoondochter en kleinkinderen, dat hij een gezin vormt met hen en dat hij zorgt voor zijn kleinkinderen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu legt betrokkene dergelijke bewijzen niet voor. Hij legt enkel een attest ‘samenstelling gezin’ voor. Echter, het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32, RVV, arrest nr 246150 van 15 december 2020). Het loutere gegeven van samenwonen volstaat niet om de bijzondere afhankelijkheid aan te tonen. De loutere verklaring dat betrokkene mee zorgt voor zijn kleinkinderen doet geen afbreuk aan deze vaststelling en bewijst niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.”*

2.8. De Raad merkt op dat de term ‘familie- en gezinsleven’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar zoon, schoondochter en kleinkinderen, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen

(schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij inwoont bij het gezin van haar zoon en zij mee zorg draagt voor haar kleinkinderen. Daarmee toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden of omgekeerd. Uit niks blijkt dat het gezin zonder de hulp van verzoekende partij niet zou kunnen functioneren. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij mee helpt bij de zorg voor de kleinkinderen maakt niet dat haar hulp binnen het gezin onontbeerlijk is zonder dewelke het gezin niet normaal zou kunnen functioneren (cf. EHRM (Gr. K.), Savran/Denemarken, 7 december 2021). De Raad benadrukt dat de voornaamste zorgfiguren van de kleinkinderen van verzoekende partij de ouders zijn. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, kan enkel worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk). Het loutere gegeven dat de verzoekende partij mee helpt in het gezin van haar zoon, maakt niet dat zij een dermate betekenisvolle rol speelt in het leven van de kleinkinderen dat zij als vaderfiguur voor de kleinkinderen fungeert.

De relatie tussen verzoekende partij en het gezin van haar zoon betreft slechts normale affectieve banden die verwanten die geen deel uitmaken van het kerngezin met elkaar onderhouden.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat *“Het loutere gegeven van samenwonen volstaat niet om de bijzondere afhankelijkheid aan te tonen. De loutere verklaring dat betrokkene mee zorgt voor zijn kleinkinderen doet geen afbreuk aan deze vaststelling en bewijst niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden”* en er dus geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dat een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat. Verzoekende partij kan haar affectieve banden met het gezin van haar zoon ook onderhouden via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken.

2.9. Daarnaast wijst de Raad erop dat, voor zover toch een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en het gezin van haar zoon zou moeten aangenomen worden, quod non, de verwerende partij er tevens op gewezen heeft dat *“De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan

(EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder dit verdragsartikel. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Immers, het loutere feit dat de verzoekende partij inwoont bij het gezin van haar zoon en mee helpt bij de zorg van de kleinkinderen vormt geen buitengewone omstandigheid. De Raad herhaalt dat uit niks blijkt dat het gezin van haar zoon zich niet (tijdelijk) op zelfstandige wijze zonder de aanwezigheid van verzoekende partij zou kunnen beredderen, temeer gelet op de diverse opvangmogelijkheden en gezinshulp die in België te vinden zijn. Verzoekende partij was zich ook bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, § 70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, § 82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk een evenwichtige belangenafweging gemaakt. Zoals duidelijk blijkt, betwist de verzoekende partij niet dat zij steeds illegaal, minstens precair in België heeft verbleven. Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat haar hulp binnen het gezin van haar zoon onontbeerlijk is.

Waar de verzoekende partij nog wijst op het beginsel van het belang van het kind benadrukt de Raad dat dit beginsel twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

De Raad herhaalt dat het kerngezin van de kleinkinderen de ouders zijn en er aldus geen verbreking is van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig behouden blijft.

Nu de ouders de voornaamste zorgfiguren zijn van de kleinkinderen van verzoekende partij, blijkt ook niet dat het welzijn van de kleinkinderen geschonden wordt door het gegeven dat de verzoekende partij dient terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Nogmaals benadrukt de Raad dat uit niks blijkt dat de ouders niet in staat zijn om de zorg te dragen voor de kinderen.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

2.10. Verzoekende partij kan met haar betoog niet overtuigen dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar recht op gezinsleven. Zij maakt ook niet aannemelijk dat, voor zover zij toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig gezinsleven, quod non, in casu sprake is van buitengewone

omstandigheden die ervoor zorgen dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen disproportioneel zou zijn ten opzichte van haar recht op gezinsleven.

Verder wijst de Raad erop dat aangaande de aangevoerde miskenning van het hoger belang van de kleinkinderen van verzoekende partij de Raad in eerste instantie dient aan te geven dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).

Zoals daarenboven hoger ook aangegeven maakt zij niet aannemelijk dat het hoger belang van de kleinkinderen geschaad wordt door de bestreden beslissing. Zij maakt een schending van de door haar opgeworpen bepalingen dienaangaande niet aannemelijk.

2.11. Ook waar verzoekende partij meent dat zij een beschermenswaardig privéleven in België heeft opgebouwd dat haar verhindert terug te keren naar het herkomstland, moet vastgesteld worden dat de verwerende partij dienaangaande als volgt heeft overwogen in de bestreden beslissing: *“Betrokkene wijst er nog op dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Dat het hier ook kan gaan over relaties die zakelijk van aard zijn. In dit kader verklaart hij dat hij kan werken en dat hij zijn kansen op werk zal verliezen als hij zijn aanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging van zijn thuisland. Ten bewijze hiervan legt hij een arbeidscontract voor. In dat contract lezen we dat dit van start gaat van zodra ‘hij verblijf toegewezen krijgt’. Aangezien betrokkene momenteel niet in het bezit is van een verblijfsmachtiging is het arbeidscontract dus nog niet ingegaan en dient dit niet verbroken te worden. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst betekent dus geen breuk in de zakelijke relatie.*

Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. Betrokkene is vrij om terug te keren naar België van zodra hij voldoet aan de wettelijke bepalingen. Op het contract vinden we geen einddatum zodanig dat niet bewezen is dat betrokkene zich niet opnieuw kan wenden tot deze werkgever bij zijn eventuele terugkeer.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk doet aan voormelde motivering. Zij betwist niet dat het door haar voorgelegde arbeidscontract nog niet is ingegaan en dus ook niet verbroken wordt door het feit dat zij dient terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Verder betwist zij ook niet dat – indien zij voldoet aan de wettelijke bepalingen om terug te keren naar België – zij zich niet opnieuw kan wenden tot de werkgever. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk waarom deze motivering niet zou volstaan. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij niet anders gedaan dan wat de wet voorschrijft, meer bepaald nagaan of de door de verzoekende partij ingeroepen elementen haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen. Met haar subjectieve betoog waaruit blijkt dat verzoekende partij de mening is toegedaan dat het feit dat zij in België een werkbelofte heeft en werkwillig is, toont zij geenszins aan dat deze elementen haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen.

Uit nazicht van de aanvraag van verzoekende partij blijkt dat zij zich – wat betreft haar privéleven – voorts beperkt heeft tot de stelling dat zij in België kan werken en haar kansen op tewerkstelling verloren ziet gaan door een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen alsook dat zij Nederlands kent en opleidingen heeft gevolgd. Het is in die optiek dan ook voorts geenszins kennelijk onredelijk of verkeerd dat de verwerende partij zich beperkt tot een motivering aangaande deze elementen en niet motiveert over eventuele andere sociale relaties nu verzoekende partij daarvan geen melding heeft gemaakt in haar aanvraag.

Daarenboven wijst de Raad erop dat – door louter op zeer algemene wijze te verwijzen naar sociale relaties in België - de verzoekende partij echter nog niet aantoonde dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij is blijkens het administratief dossier pas in 2010 naar België gekomen toen zij reeds 50 jaar oud was. Bovendien is zij nooit toegelaten

of gemachtigd tot verblijf. Er blijkt ook niet dat zij gewag kan maken van professionele banden met België. Het loutere feit dat zij werkbereid is en zij een werkaanbieding kan voorleggen doet daaraan niks af. Uit de door haar aangeleverde stukken blijkt voorts evenmin dat zij in België diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. In het licht van de gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken maakt zij met haar betoog niet aannemelijk dat zij gewag kan maken van persoonlijke, sociale en economische banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat voor zover de verzoekende partij toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, quod non, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich terdege bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, § 70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, § 82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook wat betreft het aangehaalde privéleven niet aannemelijk gemaakt.

2.12. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij zich niet louter beperkt tot de motivering dat: *“Betrokkene roept verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe hij zijn aanvraag zou kunnen richten. Hij dient zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Betrokkene verklaart dat dit niet haalbaar is voor hem omdat het een verre reis is. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid.”* maar heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat het argument dat verzoekende partij bij niemand meer terecht zou kunnen en zij geen financiële middelen heeft, niet kan aangenomen worden. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij nog een zoon heeft die in Rusland woont en dat verzoekende partij zich tot haar zoon kan wenden om haar te ondersteunen. Verzoekende partij – die slechts stelt dat haar broer niet meer in Rusland zou wonen – doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Verder, door louter te poneren dat zij geen familie meer zou hebben in Armenië, slaagt zij er evenmin in afbreuk te doen aan de vaststelling dat: *“Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene bij niemand terecht kan in Armenië waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim vijftig jaar in Armenië, waar hij geboren en getogen is. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”* Gelet op het feit dat verzoekende partij 50 jaar in het herkomstland (waarvan enige tijd ook in Rusland) heeft doorgebracht, is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat zij aldaar nog over een netwerk beschikt dat haar indien nodig kan helpen. Verzoekende partij toont verder ook geenszins aan dat zij – wanneer zij terugkeert naar het herkomstland – zij geen beroep zou kunnen doen op IOM. Het loutere feit dat zij de intentie heeft om bij haar terugkeer een aanvraag in te dienen om naar België te mogen terugkeren maakt geenszins dat zij zich niet zou kunnen wenden tot IOM om de nodige steun te krijgen voor haar terugreis naar het herkomstland en inkomensgenererende activiteiten te vinden in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Zoals verzoekende partij bovendien zelf heeft aangegeven in haar aanvraag is zij werkbereid en arbeidsgeschikt en de Raad ziet niet in waarom de verzoekende partij – eenmaal teruggekeerd naar het herkomstland waar zij ruim 50 jaar verbleven heeft en zij aldus aldaar geboren en getogen is – geen aansluiting zou kunnen vinden met de Armeense arbeidsmarkt om in afwachting van de behandeling van haar aanvraag

in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij lijkt er verder met haar betoog ook vanuit te gaan dat zij in afwachting van de behandeling van haar aanvraag in Rusland zal moeten verblijven, maar dit blijkt uit niks. Verzoekende partij dient zich enkel naar de Belgische ambassade in Moskou te begeven om haar aanvraag in te dienen. Uit niks blijkt dat verzoekende partij dergelijke reis niet zou kunnen ondernemen omwille van het gebrek aan financiële middelen, gelet op de verschillende opties waarvan de verwerende partij melding maakt en die de verzoekende partij niet heeft weten te weerleggen.

2.13. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het gegeven dat haar verblijf in België niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, wijst de Raad erop dat het vooreerst geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij erop wijst dat – aangezien de verzoekende partij in haar aanvraag het gegeven had aangehaald dat zij een tijdje wettig in het land verbleef – zij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in afwachting van de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming en haar medische regularisatieaanvraag. Ook het EHRM heeft er reeds op gewezen dat wanneer een Staat de aanwezigheid van een vreemdeling op zijn grondgebied toelaat in afwachting van een beslissing inzake een asielerzoek, een verblijfsaanvraag, een beslissing inzake een hangend beroep tegen dergelijke beslissing of in afwachting van een beslissing inzake een nieuwe verblijfsaanvraag, dit evenwel niet automatisch impliceert dat daarom artikel 8 van het EVRM de overheid verplicht om deze vreemdeling een verblijfsmachtiging te geven (Jeunesse t. Nederland [GK], no 12738/10, § 103, 3 oktober 2014, A.S. t. Zwitserland, no 39350/13, § 44, 30 juni 2015, en K.L. t. Zweden (déc.), no 25141/16, § 50, 17 oktober 2017). De Raad verwijst volledigheidshalve nog naar zijn bespreking hoger inzake artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene al ruim 10 jaren in België verblijft, dat hij perfect Nederlands spreekt, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie en initiatie in de informatica heeft gevolgd, dat hij goed is geïntegreerd en dat hij werkbereid is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat elementen zoals de verblijfsduur, de duur van de asielerprocedure/medische regularisatieprocedure en integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielerprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en geenszins kennelijk onredelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Ook met een verwijzing naar het gegeven dat zij tijdens de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming en haar medische regularisatieaanvraag in België kon verblijven, waarvan de verwerende partij ook geoordeeld heeft dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die haar verhindert tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, toont zij dit niet aan. Het loutere feit dat zij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat dit alles haar wel degelijk verhindert terug te keren naar het herkomstland is uiteraard niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing ter zake te doen wankelen.

2.14. Verzoekende partij wijst er tenslotte in haar verzoekschrift op dat zij omwille van de oorlog tussen Rusland en Oekraïne moeilijk terug kan keren naar Rusland om aldaar de aanvraag in te dienen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij dit argument niet heeft aangehaald in haar aanvraag of eventuele aanvullingen daarvan zodat zij niet kan verwachten dat de verwerende partij daaromtrent motiveert in de bestreden beslissing. Louter ten overvloede wijst de Raad er ook op dat verzoekende partij met haar verwijzing naar de website van de FOD Buitenlandse Zaken niet aannemelijk maakt dat zij als Armeense onderdaan vanuit Armenië niet zou kunnen reizen naar Moskou om haar aanvraag in te dienen.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER